

Marie ble født i en kurvstol under kirsebærtreet.
Moren hennes satt og leste. Det var en spennende
bok. Så spennende at hun ikke merket med det
samme at babyen var på vei. Sånn som når man må
tisse og tenker: Jeg klarer å holde meg litt til.
Holde seg litt til? Trodde du, ja!
Marie hadde ikke et eneste grann tålmodighet.
Slipp meg ut! Nå med én gang!
Hun trykket og dyttet og sparket til hun var ute.

Marie vokste kjempefort.

Da hun var seks måneder, travet hun gjennom hagen.

Fra kirsebærtreet til gjerdet, en runde rundt dammen og tilbake igjen.

Så du hvor rask jeg var? Så du det, eller?

Ingen andre er så superrask!

Et par måneder senere sa hun sitt første ord.

Ikke «mamma» eller «pappa», men «kake».

Marie var alltid sulten.

«Kake,» sa hun. Nå!

Og så tømte hun hele kakeboksen.

Bestemor var Maries beste venn.

Hun var like utålmodig som barnebarnet sitt og like grådig.
Det var fest når bestemor kom. Da travet de gjennom hagen sammen.
Fra kirsebærtreet til gjerdet, en runde rundt dammen og tilbake igjen.

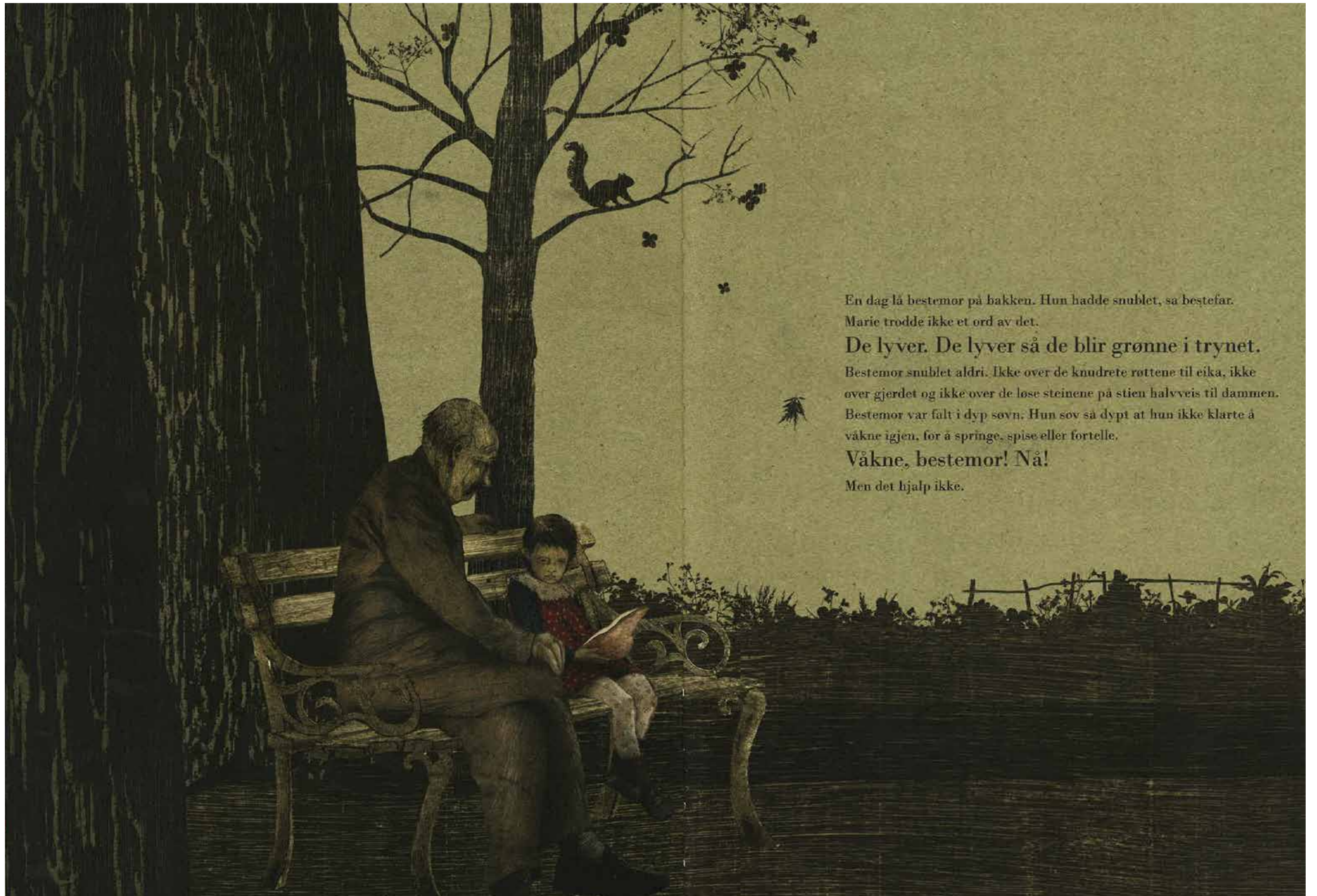
Så spiste de opp alle kakene.

**Er ikke dette en fest du aldri glemmer, kanskje?
Er ikke dette de beste kakene du noen gang har smakt?**

Marie og bestemor klatret i kirsebærtreet og skrek til fuglene.

Vil dere se å ligge unna kirsebærene!

De fortalte vitser og spiste godterier til de ble helt sammenklistret
av sukker og kakesmuler.

En dag lå bestemor på bakken. Hun hadde snublet, sa bestefar.
Marie trodde ikke et ord av det.

De lyver. De lyver så de blir grønne i trynet.

Bestemor snublet aldri. Ikke over de knudrete røttene til eika, ikke over gjerdet og ikke over de løse steinene på stien halvveis til dammen. Bestemor var falt i dyp søvn. Hun sov så dypt at hun ikke klarte å våkne igjen, for å springe, spise eller fortelle.

Våkne, bestemor! Nå!

Men det hjalp ikke.

En morgen våknet bestemor likevel.
Marie sto allerede ved siden av sykesengen og danset.
Hun ventet utålmodig på at bestemor skulle si noe.
Som for eksempel at hun hadde sovet altfor lenge og altfor dypt.
Eller at hun holdt på å dø av sult.
Men slik gikk det ikke.
Mens hun sov hadde bestemor glemt en masse ting.
Hvordan hun skulle spise kake og springe og fortelle.
**Hva er det som skjer?
Hvorfor er alt plutselig så vanskelig?**
Bestemor satt rett opp og ned i en hvit seng
med hjul og et slags gjerde rundt.
Hun satt veldig stille, syntes Marie.

Bestemor glodde på ty hele dagen.
Marie ble skikkelig lei av det. Hun trampet i bakken.
Og da det ikke hjalp, sparket hun kjempehardt
mot et av hjulene på sengen.

**Det gjorde bare vondt.
Det bryr meg ikke!**

Sengen rugget litt på seg. Men det forandret ingenting.
Da begynte Marie å lage tegninger til de nakne veggene.
Hun tegnet skjeve ting til nattbordet og et fat til kaker.

Marie tegnet tusen tegninger til veggene og tusen skjeve ting til nattbordet.
Rommet ble proppfullt og pleierne ble sinte. De klagde og sa at sånt
ikke hørte hjemme på et sykehus, for søren.

Og at man ikke kunne finne noen ting der lenger.

Marie trakk på skuldrene.

**La dem prate. Jeg gjør hva jeg vil,
jeg tegner en båt.**

«Såt,» sa bestemor.

Marie tegnet en høne.

«Pøne,» sa bestemor og munnen trakk mot høyre.

Moren til Marie skjønte ikke hva bestemor sa, og bestefar bare lot som.
De svarte «Ja» når de skulle sagt «Nei», og omvendt. De ga henne
suppe når hun ville ha poteter.

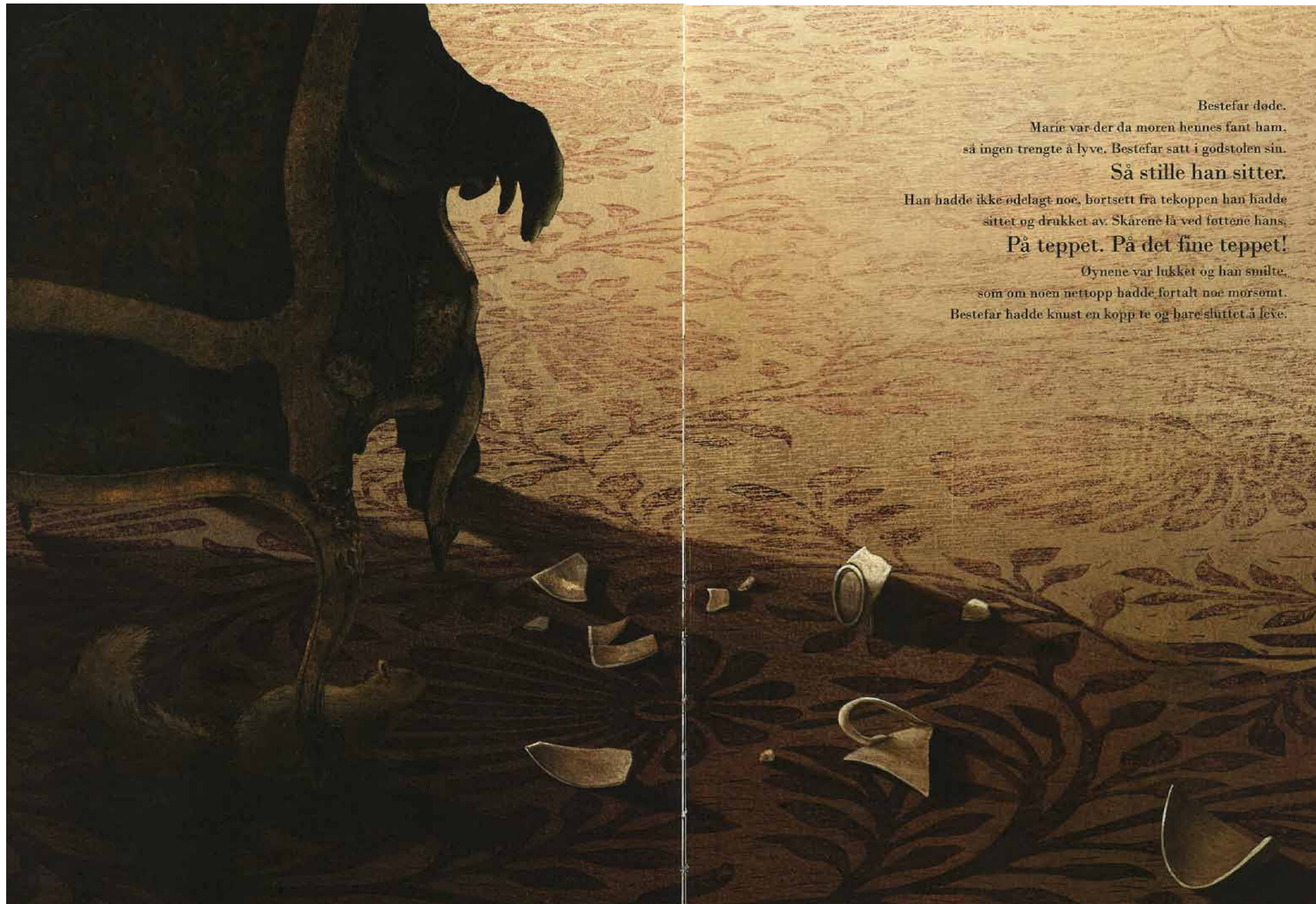
Er det ingen som hører etter her, da?

Hun vil ha poteter, vil hun, og biff!

Har dere kake i ørene, eller?

Marie visste nøyaktig hva bestemor sa. Hun leste det i øynene hennes
og plukket bokstavene fra munnen. Forsiktig. For bestemor var
blitt langsom. Veldig, veldig langsom.

Og så skjedde det noe igjen.

Bestefar døde.

Marie var der da moren hennes fant ham,
så ingen trengte å lyve. Bestefar satt i godstolen sin.

Så stille han sitter.

Han hadde ikke ødelagt noe, bortsett fra tekoppen han hadde
sittet og drukket av. Skårene lå ved føttene hans.

På teppet. På det fine teppet!

Øynene var lukket og han smilte,
som om noen nettopp hadde fortalt noe morsomt.
Bestefar hadde knust en kopp te og bare sluttet å leve.

Alt mulig måtte ordnes. Mor ringte,
skrev, løp og pusset nesen i tusen lommestørker.
Marie gikk til bestemor. Bestemors øyne ble våte,
kinnene og kjolen også. Marie hadde ikke hender nok
til å holde igjen alt vannet.

Snart står hele rommet under vann!

Gulvet ble vått. Nå kom sengen snart til å drive ut av rommet.

Da seiler vi til England.

Da alt var tørket opp igjen, sa bestemor at hun ville se bestefar.
Stryke ham over håret en siste gang. Det var alt.
Pleiersken ristet på hodet. Hun sa at det ikke gikk.
Marie ble sint.

Gå din vei, din dumme gås.
Hvis du ikke vil hjelpe, gjør vi det alene!
Nemlig, sa bestemor. **Nemlig!**
Og så klatret hun over gjerdet.

Det var kaldt hos bestefar. Så kaldt at det kom små, hvite skyer
ut av munnen til Marie. Ut av munnen til bestemor også.

Så fint. Så utrolig fint.

Marie dyttet rullestolen til bestemor helt bort til kisten.
Det kom ingen små, hvite skyer ut av munnen til bestefar.

Øynene hans var lukket og han smilte fremdeles.
«Ha det.» sa bestemor. Hun strøk ham over det strie haret.

Så smilte hun til Marie.

«Kake.» sa hun.